

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΗ

- Ο μαθητής έχει ανάγκη την αξιολόγηση για να διαπιστώσει την πρόοδο και τις επιδόσεις του.
- Με την αξιολόγηση απονέμεται ένα είδος δικαιοσύνης. Επιβραβεύονται οι μαθητές που προσπάθησαν και ικανοποιούνται ηθικά.
- Οι εξετάσεις ως μια μορφή εξωτερικού κινήτρου μάθησης μπορεί να βοηθήσουν το μαθητή να οριοθετήσει το διάβασμά του.
- Οι εξετάσεις μπορεί να πιέσουν για περισσότερη μελέτη και να δημιουργήσουν συνθήκες ανατροφοδότησης.
- Οι εξετάσεις στο σχολείο έρχονται να προετοιμάσουν το μαθητή με αντίστοιχες καταστάσεις που θα συναντήσει στην κοινωνία. Προετοιμάζουν το μαθητή να ενταχθεί στην κοινωνία του ανταγωνισμού και της επίδοσης, που τα πάντα μετρούνται μέσω των εξετάσεων. Έμμεσα καλλιεργείται σε αυτόν μια νοοτροπία ανταγωνισμού και όχι συνεργασία και άμιλλα.
- Όταν οι εξετάσεις γίνονται οργανωμένα και διερευνούνται οι γνώσεις και ικανότητες που έχει αναπτύξει ο μαθητής, του δίνεται η ευκαιρία να επαναξιολογήσει τα επιτεύγματά του. Τα αποτελέσματα της αξιολόγησης αυτής μπορεί να τα εκμεταλλευτεί περαιτέρω, εντοπίζοντας τα αδύνατα σημεία του και τους τρόπους που θα μπορέσει να τα καλύψει.
- Από την εξέταση και ειδικότερα από τις επιδόσεις των μαθητών, ο εκπαιδευτικός είναι σε θέση να διερευνήσει τα αποτελέσματα της διδασκαλίας του. Έτσι μπορεί να αναπροσαρμόσει τη διδακτική του πρακτική και να διερευνήσει εκ νέου τα μαθησιακά αποτελέσματα.
- Η επικείμενη αξιολόγηση εντείνει την προσοχή των μαθητών για υψηλότερες επιδόσεις.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΗ

- Η διαδικασία αυτή είναι αποκομμένη και δεν αποτελεί μια ομαλή συνέχεια της καθημερινής παιδαγωγικής πρακτικής που συντελείται στο σχολείο. Οργανώνεται σύμφωνα με ένα αυστηρό κανονιστικό πλαίσιο που περιλαμβάνει αυστηρούς κανόνες (χρόνος εξέτασης, αριθμός ερωτήσεων κ.α) για να μπορούν να διαπιστωθούν οι γνώσεις και οι δεξιότητες που έχει αναπτύξει ο μαθητής. Μια τέτοια λοιπόν πρακτική είναι φυσικό να δημιουργεί στο μαθητή αποστροφή, φόβο και άλλα αρνητικά συναισθήματα
- Διαταράσσεται η παιδαγωγική σχέση δασκάλου- μαθητή από τη στιγμή που ο τελευταίος είναι υποχρεωμένος να αναλάβει το ρόλο του βαθμολογητή.
- Οι ώρες που χάνονται για την αξιολόγηση θα μπορούσαν να διατεθούν πιο εποικοδομητικά για τον μαθητή.
- « Όσο πιο έντονος είναι ο ανταγωνιστικός χαρακτήρας του σχολείου και η συμμόρφωσή του στην κυρίαρχη ιδεολογία και κουλτούρα, δείκτης των οποίων είναι η συχνότητα των διαπιστωτικού χαρακτήρα των εξετάσεων και κυρίως το περιεχόμενό τους, τόσο περισσότερο ευνοείται η διεύρυνση της κοινωνικής ανισότητας στο σχολείο.»[1]Η διαπιστωση αυτή μας δείχνουν ότι η σχολική επίδοση δεν είναι προσωπική υπόθεση του μαθητή. Όπως γράφει ο Χ. Κάτσικας[2] «οι βαθμοί δεν είναι αθώοι» και παραθέτει [3] ερευνητικά στοιχεία για την ελληνική πραγματικότητα που δείχνουν ότι η σχολική αποτυχία είναι ταξικά προσδιορισμένη.
- Θα πρέπει να αναφερθούμε στο φόβο και γενικά στην αρνητική συναισθηματική φόρτιση που δημιουργεί στο μαθητή η αξιολόγηση της επίδοσής του μέσω της διαδικασία

της εξέτασης. Πολλές φορές οι μαθητές αναγκάζονται να «κλέψουν» από το διπλανό τους, συμπεριφορά που δεν θα είχαν αν δεν τους πίεζαν οι εξετάσεις. Οι «κακοί» μαθητές φτάνουν σε συμπεριφορές που αγγίζουν τα όρια ψυχονευρικών διαταραχών(ενοχές, χαμηλή αυτοεκτίμηση, υποταγή κ.α)[4] και αυτοκτονιών.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- [1] Βλ. Κασσωτάκης Μ., «*Η αξιολόγηση των μαθητών*», στο Καζαμίας Α., Κασσωτάκης Μ., *Ελληνική Εκπαίδευση: Προοπτικές ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού*, Σείριος, Αθήνα 1995, σ.438
- [2] Κάτσικας Χ., Καββαδίας Γ., *Κρίση του σχολείου και εκπαιδευτική πολιτική*, Εκδ..Gutenberg, Αθήνα 1998 σ.84
- [3] Ανάλογες έρευνες στην Ελλάδα έχουν γίνει από τον Παπακωνταντίνου Π. (1981), Κασσωτάκης Μ (1981), Φραγκουδάκη Α.(1980, 1985) και συγκλίνουν στο ίδιο συμπέρασμα.
- [4] Βλ. έρευνα Ξανθάκου Γ., Ανδρεαδάκης .Ν., Καϊλα Μ., *Στάσεις μαθητών απέναντι στις διαδικασίες «βαθμολογίας»- ιεράρχησης μέσα στο σχολικό μηχανισμό*, στο Χιωτάκης Σ., *Η αμφισβήτηση των εξετάσεων και βαθμών στο σχολείο*, Εκδ. Γρηγόρης, Αθήνα 1993 σ.σ149-161.

Καπετσώνης Κώστας